No. 3155 Zaterdag 4 Mei 1940. 57ste Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 1292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 1550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

De Inspectie en het Katholiek Onderwijs

Na alles wat er de laatste tijd over het onderwijs is geschreven en gesproken, zijn we tot de overtuiging gekomen, dat het Bestuur niet het bijzonder onderwijs wil achteruitzetten, maar dat er „een zee van misverstand is op Curaçao" om met Inspecteur Dr. Goslinga te spreken.

We zijn verder tot de overtuiging gekomen, dat de grootste helft van die zee zich bevindt op het kantoor van Financiën en Inspectie van het Onderwijs. Ook de bezuiniging heeft nog al wat op haar kerfstok.

Dr. Goslinga kwam al dadelijk voor de dag met art. 159 van de Curaçaose Staatsregeling, dat luidt: „Zoveel de middelen gedogen, zorgt de Gouverneur, dat het lager onderwijs de verkrijging van de allereerste kundigheden onder het bereik brenge, ook der overmogenden."

We kregen de indruk dat de Inspecteur wilde zeggen: „Het bijzonder onderwijs moet maar tevreden zijn met wat het krijgt."

In een artikeltje van Woensdag hebben we reeds gewezen op een andere verklaring, meer in overeenstemming met de bedoelingen van de eerste en Tweede Kamer uit die dagen.

We zijn altijd van mening geweest, dat dit artikel even goed geldt voor het openbaar onderwijs; er is immers gelijkstelling. Is dat niet het geval, dan zijn we op genade of ongenade overgegeven. Nu is het waar, dat gelijkstelling niet in alle gevallen gelijkbekostiging betekent. Dr. Goslinga haalde het voorbeeld aan, dat er met het Schoolbestuur van de R.K. scholen een overeenkomst was getroffen, wat de uitrustings- en overtochtskosten betreft, die minder zijn dan bij onderwijzers van de openbare school.

Zo zijn er misschien nog enkele voorbeelden te noemen, als bewijs dat er niet tot in alle decimalen gelijkstelling bestaat. Maar de cijfers vóór de komma, moeten toch van gelijke waarde zijn. Wat de grote zaken aangaat, moet er wél gelijkbekostiging zijn, b.v. wat gebouwen, meubilering, schoolbehoeften, subsidie, pensioen en uitzonderingen betreft.

Men kan wel met verheffing van stem uitroepen, dat het Bestuur niet alles kan doen; dat het Schoolbestuur van de bijzondere school zelf ook de handen uit de mouwen moet steken; maar als er b.v. 20 noodlokalen zijn, dan betekent dat, dat het Gouvernement met bouwen 20 lokalen achter is.

Over medewerking van het bijzonder onderwijs valt niet te klagen; integendeel, want het Schoolbestuur heeft veel hulplokalen beschikbaar gesteld, waar tot '40 niets voor betaald is. Meent de Inspecteur werkelijk dat de Zusters verplicht zijn een kamer in hun huis af te staan voor een klas?

Toch hebben ze het op verscheidene plaatsen gedaan. Heeft men niet zijn toevlucht genomen tot een sacristie, een stal, enz.? Is men verplicht clubgebouwen beschikbaar te stellen, omdat het Gouvernement verzuimd heeft of te laat komt met bouwen?

Zeker, er zijn gevallen dat men beter doet te wachten met nieuwe klassen en scholen. Maar als die hulpgebouwen er eens **niet** geweest waren? Waar zouden dan veel kinderen terecht zijn gekomen?

De eerlijkheid gebiedt te erkennen, dat het bijzonder onderwijs **gul** met het Bestuur heeft meegewerkt. Zoals de heer Rustige 't uitdrukte, is het van **vitaal** belang, dat er voldoende schoollokalen zijn. Er schijnt bij het Bestuur een moeheid te zijn ingetreden om nog meer bij te bouwen; maar men kan de groei der bevolking niet tegen houden. Het Bestuur mag de troffel niet neerleggen.

Als aan de wens van de Heer Bichon wordt voldaan, om een lijst over te leggen van de groei der schoolbevolking in de vijf komende jaren, en het Bestuur handelt daar naar, dan zijn we op de goede weg om uit het moeras te geraken.

Al staan op Curaçao naast de bijzondere A-scholen geen openbare A-scholen, dan mag dat nog niet betekenen, dat ze niet behoorlijk verzorgd moeten worden. Zonder er misschien zelf van bewust te zijn, liet de Inspecteur doorschemeren: ja, als er nu maar openbare A-scholen naast stonden, zou het er wel beter uitzien. Wij zijn het volkomen eens met den Heer Sprockel, dat men de buiten-scholen schriel behandelt.

„Het schoolbestuur heeft zelf veel meer regelend op te treden en niet het Bestuur; **anders was het beter dat allen openbaar onderwijs ontvingen."**

Wat zegt de lezer van zo'n uitlating? is het niet pijnlijk? Getuigt het niet van gebrek aan inzicht voor het moeilijk werk van de Zusters en haar helpsters, die zich al zoveel jaren lang in de koenoekoe gaan begraven om er het volk op te voeden en te onderwijzen?

Voor iedereen op Curaçao is het duidelijk dat het Gouvernement nooit het onderwijs in de koenoekoe had kunnen verzorgen; voor iedereen is het duidelijk dat openbaar onderwijs in de koenoekoe veel en veel meer zou kosten dan het tegenwoordige. Het is onberekenbaar hoeveel het bijzonder onderwijs hiermee in de staatsruif heeft gestort. Als het Gouvernement er prijs op stelt, dat het volk beschaving en ontwikkeling ontvangt, dan past hier alleen een houding van dankbaarheid en waardering.

De pers is door de Inspecteur verscheidene malen ter sprake gebracht. Met pathos riep de gemachtigde van het Bestuur uit: „Het is een leugen, dat er een klas is geweest van 90 leerlingen; dat is het volk opruien!"

Dr. Goslinga met zijn gevoelig hart, laat zich gemakkelijk gaan. Overkomt ons ook wel. We willen zijn woorden daarom graag met een korreltje zout nemen; hier is echter een halve zak nodig.

Op Pietermaai bij de Zusters was er vóór Pasen een klas van 90 leerlingen en een van 85 op Groot Kwartier een van 88; verder zijn er nog enkele klassen met meer dan 70 leerlingen. We laten in het midden wie er de schuld van is, maar mag men het opruien noemen, wanneer we feiten meedelen? En al zou nu dat cijfer 90 niet helemaal juist geweest zijn! Het gaat toch niet om het cijfer 90, maar of de klassen te groot zijn! En durft de Inspecteur dan ook pathetisch uit te roepen: „Wie zal mij een **te grote** klas durven aanwijzen!"

Er is nog een zwaardere reden waarom men ter inspectie voorzichtig moet zijn met pathetische uitroepen als bovengenoemd.

In de memorie van anwoord lezen we, dat geen enkel kind wegens plaatsgebrek de toegang tot de begeerde school behoefde te worden ontzegd. En tóch is dat op de Noord gebeurd en op **Santa Cruz.**

Nog lezen we: „De toevloed van leerlingen is echter **beneden** de door de hoofden van scholen tevoren uitgesproken **verwachting** gebleven, inzonderlijk op **Aruba.**"

Terwijl toch de feiten uitwijzen, dat het **totaal aantal** nieuwe leerlingen, die begin 1940 op de R.K. scholen zijn **aangenomen, de verwachting ver overtroffen,** zoals enkele weken geleden in de Amigoe is aangetoond.

We willen de pathetische uitroep van de Inspecteur hier niet terug kaatsen, maar laten het oordeel aan de lezers over.

Nogmaals willen we graag aannemen, dat onze gemoedelijke Inspecteur zich geen voldoende rekenschap kan geven van de vloed van woorden, die zijn welsprekende mond ontwelt. Het ware een schone zaak, indien de twee eerste gemachtigden van het Bestuur, die bij de Suppletoire begroting de Statenleden van antwoord gediend hebben, elkaar meer beinvloedden.

Een tikje gemoedelijkheid zou de Administrateur van Financiën niet ontsieren, terwijl Dr. Goslinga een scheutje van des Heren Franke's puntigheid en zakelijkheid mag ontvangen. Pas bij de dood eindigt de zelfopvoeding.

We zijn van mening dat de Inspecteur tegen zijn overtuiging in, de A-school op de Playa van Aruba stond te verdedigen; zoals bij zovele andere gevallen moet hij ook hier onder „het caudijnse juk" doorgaan.

De Heer Sprockel heeft o.m. in zijn rede gezegd: „Er bestaat tegenspraak tussen de zinnen: „Aan alle aanvragen om op de begeerde school te worden toegelaten, kon worden voldaan" en „soms werd er onoordeelkundig opgenomen, waardoor te grote klassen moeten worden gevormd."

Tot onze grote spijt is hier geen antwoord op gekomen. We geloven wel, dat het de bedoeling van de Inspecteur is, dat de overbodige kinderen naar een andere school worden gezonden, waar nog plaats voor hen is. Dit zou alleen mogelijk zijn bij scholen, die dicht bij elkaar liggen. Het is geenszins te verwonderen, dat ouders op Pietermaai er voor bedanken hun kinderen naar leegstaande klassen van de Saliña-school te zenden.

Wel heeft de Inspecteur op bovengenoemde vraag gezegd, dat sommige katholieke scholen elkaar beconcurreren. Hier is de vinger op een wonde gelegd en o.i. moet dit tot gevolg hebben, dat er gewerkt wordt om de wonde spoedig te helen. Toch kennen we maar één school, die er zich aan schuldig maakt. In de meeste andere gevallen ligt de oorzaak bij de ouders. Niet weinig moeders sturen hun kleine hummels naar een bewaarschool buiten de parochie, omdat er bij hen geen is, en vooral omdat de andere deftiger is. Worden de kleintjes zes jaar, dan is het begrijpelijk dat ze overgaan naar de bijbehorende grote school. Men zal moeten ingrijpen vóór de kinderen worden aangenomen.

Later is het ontzettend moeilijk de ouders te bewegen hun kroost naar een andere school te sturen. Het voordeel speelt hier een verbazend grote rol; haast altijd worden de oudere scholen geprefereerd.

Behalve het ene geval kan er dus bezwaarlijk gezegd worden, dat sommige katholieke scholen elkaar beconcurreren.

Het laatkomen en het verzuim in de A-scholen is een van de grootste obstakels voor het onderwijs aldaar. De leerplicht zou dit euvel kunnen wegnemen.

Het zou toch zonde en jammer zijn als Curaçao in zijn bloeitijdperk nog niet volkomen in staat is, het volk het hoogste en voornaamste te geven, waaraan het behoefte heeft: opvoeding en onderwijs. Wanneer men, wat scholen en leeftijd betreft, geleidelijk naar leerplicht overgaat, zal dat weinig druk op de schatkist uitoefenen.

In '42 b.v. de G.L.O.B.-scholen tot de leeftijd van 16 jaar van zelfsprekend ook de Ulo- en Muloscholen, waar het wel geen verschil zal geven met thans. Twee jaar later de G.L.O.A. scholen tot de leeftijd van twaalf jaar. Men kan aanvankelijk nóg lager mikken en later de leeftijdsgrenzen opvoeren.

Wanneer alle beschikbare krachten worden ingespannen, moet reeds nú veel aan dat laatkomen te verbeteren zijn. Een tikje strengheid en vooral een consequente houding, hebben in de practijk bewezen doeltreffend te zijn.

Verzuim is moeilijker te bestrijden; men houde er echter rekening mee dat er in de afgelopen vier maanden veel „gebeft" is. De oorzaak armoede wordt al gedeeltelijk onderschept door de schoolvoeding. Het wil ons voorkomen, dat hier vooral de traagheid overwonnen moet worden; de belangstelling voor het onderwijs is gelukkig groeiende.

Een richtinggevende, intensieve en veelvuldige inspectie zou het onderwijs op de A-scholen zeer ten goede komen; maar dan moet ook ter inspectie de bijl aan de wortel worden gelegd.

„Ons onderwijs is goedkoper dan in het Moederland." Dat komt niet van het Mulo-onderwijs, dat is duurder, maar van de A-scholen met haar erg goedkope leerkrachten en haar erg grote leerlingenschaal. Men krijgt waar voor zijn geld. Als dit onderwijs eens wat minder goedkoop werd en de leerlingenschaal eens wat meer rekening hield met behoorlijk onderwijs, dan zou men met de bovengenoemde middelen, de A-scholen tot een passende hoogte kunnen opwerken.

Op de Bovenwinden zijn ergens twee overtallige kwekelingen, om mogelijk te maken dat de openbare schooltjes blijven bestaan. Uitstekend.

Maar...... „De school te Santa Rosa heeft 12 lokalen (propvol leerlingen), doch wettelijk slechts recht op 3 leerkrachten." Deze school kan óók niet blijven bestaan, als er geen leerkracht bij komt. „Toezegging om de twaalfde kracht uit te betalen kan het Bestuur tot haar leedwezen niet doen."

„Wij hopen dat het leedwezen van het Bestuur nog wat toeneemt en dat het in deze en soortgelijke gevallen weer de goede gewoonte van vroeger zal hervatten. Dan zijn we weer wat lichter bij de gelijkstelling en is er weer een ergernis weggenomen.

Herhaaldelijk heeft de Inspecteur gesmeekt toch meer vertrouwen te hebben in het Bestuur. Wij zijn niet ongevoelig voor deze bede, maar kennen een betere methode. Laat het Bestuur niet door woorden maar door daden vertrouwen **afdwingen.** Zij kent in zake onderwijs het standpunt van de R.K. fractie en van vele, zo niet alle leden van de Staten.

Koning Gustaaf van Zweden

De gebeurtenissen in Scandinavië hebben Zweden thans als derde der Noordse landen geplaatst, hetwelk gevaar loopt een doelwit te worden der Duitse agressie. Deze toestand heeft weer de algemene aandacht gevestigd op de merkwaardige figuur van Koning Gustaaf, den oudsten monarch van Europa.

Het is daarom, dat wij hieronder een overzicht van de levensloop van dezen grijzen vorst laten volgen.

Koning Gustaaf werd 16 Juni 1858 te Stockholm geboren als oudste zoon van Koning Oscar II. In het afgelopen jaar bereikte hij dus de hoge ouderdom van 81 jaar. Zijn vader was nog koning van Zweden en Noorwegen samen. Gustaaf zelf was als kroonprins nog onderkoning van Noorwegen en ofschoon zich in die jaren reeds de eerste tekenen van een onvermijdelijke afscheiding begonnen te vertonen, vertegenwoordigde de jonge Gustaaf alreeds een geest van verzoening.

Toen hij zijn vader in 1907 op de troon opvolgde, voltrok zich de scheiding tussen de beide Scandinavische landen, maar de jonge koning wist een burgeroorlog te voorkomen en heeft zijn leven lang gestreefd naar een vriendschappelijke verhouding tussen beide broederlanden.

Als kroonprins was Gustaaf een slanke jongeman, die als eens Koning Saul een hoofd boven al zijn landgenoten uitstak.

Als jongen bezocht hij de gewone school en studeerde aan de universiteit van Upsula en Christiania. Hier ontmoette hij Hjalmar Branting, die de stichter zou worden van de machtige sociaal-democratische partij en later 's Konings eerste minister.

In 1913 stond deze Hjalmar Branting als sociaal-democraat en republikein nog straf afwijzend tegenover alle koninklijke aanspraken, maar zes jaar later prijkte 's Konings portret op zijn werktafel. Op de dag van de begrafenis van Hjalmar Branting boog Koning Gustaaf op zijn beurt zich in rouw over diens doodsbaar te midden van een zee van wapperende rode vlaggen.

Ook dit tekent het karakter van Koning Gustaaf.

Toen Gustaaf op 18-jarige leeftijd meerderjarig werd verklaard, hield zijn vader hem drie punten voor, die het program zijn geworden van 's Konings verder leven: God te vrezen, zijn volk lief te hebben en zijn leven te wijden aan Zweden.

Als kroonprins bereisde hij Duitsland, Engeland, België, Italië en Frankrijk, het geboorteland van zijn voorvader Bernadotte, dat hij een grote verering toedraagt. Hij huwde Victoria, dochter van den Groothertog van Baden; het werd een voorbeeldig gelukkig huwelijk en over de geliefde gade, die hem jaren geleden door de dood ontviel, rouwt de Koning op de huidige dag nog als op de eerste dag van haar afsterven.

Haar eigen woonvertrekken in het Koninklijk paleis zijn voor hem als een dagelijks museum geworden, geen stoel werd er ooit verschoven, geen bibelot ooit verplaatst. Alles moest haar geest en tegenwoordigheid blijven ademen.

Vanuit Engeland voerde hij als kroonprins de tennissport in zijn vaderland in, een sport, die hij tot op de dag van heden hartstochtelijk trouw is gebleven en waarin hij nog een kampioen is.

Merkwaardig is in dit leven, dat Gustaaf V zich nooit officieel heeft laten kronen; hij is de enige der vorsten, wiens hoofd nooit een kroon heeft gedragen, en wiens handen nooit de scepter hebben omklemd. Eens in het jaar, bij de plechtige opening van de Rijksdag, een plechtigheid die bij hem aan huis wordt gehouden, ligt de kroon naast hem op een kussen, terwijl de koninklijke hermelijnen mantel over de troon ligt geslagen. Een man van sterk karakter, een wijs koning, de eerste van al zijn eigen raadgevers. Zijn regering heeft het hoogtepunt van populariteit bereikt onder een sociaal-democratisch bewind. Hij heeft zijn land in 1914 buiten de wereldoorlog weten te houden, de meest aanlokkelijke aanbiedingen van de beide oorlogvoerende partijen hebben hem nooit van zijn stuk kunnen brengen. Op zijn initiatief kwamen de drie Scandinavische koningen in 1914 te Malmö samen om hun neutraliteit te handhaven, een initiatief, dat hij dezer dagen andermaal heeft genomen.

Van zijn jeugd af gewoon zich niet in een olympische heerlijkheid terug te trekken, heeft Koning Gustaaf altijd getracht met de mensen in aanraking te komen. Ondanks zijn hoge leeftijd stelt hij zich altijd beschikbaar om tegenwoordig te zijn bij alle publieke feestelijkheden, waarop zijn volk zo gebrand is. Er wordt in Stockholm geen congres gehouden, of de Koning zal de deelnemers in zijn paleis ontvangen. Hij mengt zich onder de gasten, geeft iedereen de hand en voert met hen een gesprek om zijn eigen ervaring te verrijken. Iedere Zweed mag het recht vindiceren door zijn Koning ontvangen te worden, welke bezoeken dikwijls aanleiding geven tot tal van aardige feiten. Een oud gepensionneerde beklaagde zich bij den Koning, dat zijn inkomen hem niet veroorloofde genoeg tabak te kopen en op de vooravond van het huwelijk van Prinses Ingrid kwam een jonge boerin den Koning vijf kronen brengen, waarvoor de jonge bruid een geschenk naar haar eigen zin mocht kopen.

„Een brief is altijd een blijk van vertrouwen", **oordeelt Koning Gustaaf** en daarom besteedt hij altijd uren om zelf zijn post na te lezen. En de Zweden nemen deze correspondentie nogal gemoedelijk op. Een vrouwtje schrijft den Koning dat zij zeker zestig kippen nodig heeft om een eierhandel te beginnen — en zij krijgt ze. Een zieke in het gasthuis schrijft hem, dat ze wel graag een snoeperijtje zou willen hebben — en de Koning stuurt een lakei met het nodige naar haar toe. Een matroos vraagt den Koning verlof om zijn verloofde eens te gaan omhelzen en tot verbazing van zijn chefs, bereikt hem het Koninklijk verlof.

Koning Gustaaf is ook een zeer hoffelijk man. Hij is altijd de eerste om zijn plaats aan een ander af te staan, hij weet altijd iedereen in zijn omgeving op zijn gemak te stellen. Toen zijn gevolg zich eens verontwaardigd toonde, omdat een jong meisje haar koninklijke partner op het tennisveld een poosje deed wachten, zei de Koning: „Maar haar toch geen aanmerkingen, anders wordt ze zenuwachtig".

Als een van de dames soms haar partij verliest, weet de Koning haar toch nog altijd een complimentje te geven over haar goede spel.

Koning Gustaaf is de eerste gentleman, maar ook een brave kerel met een goed, gevoelig hart.

Toen hem het bericht bereikte van de tragische dood van zijn jonge nicht, Koningin Astrid van België, sloot hij zich op in zijn kamer en verbood hij iedereen hem te storen. Toen een trouwe bediende, die ongerust werd, het eindelijk waagde door te dringen, zag hij den Konink snikkend neer zitten met het portret van de jonge vorstin in zijn hand. „Dit is een van de zwaarste slagen in mijn leven", zuchtte hij.

Koning Gustaaf is ook een wonder van eeuwige jeugd. Deze man van 81 jaren is nog altijd de beste schutter van zijn land en één van de beste tennisspelers. Nooit vertoont hij enig spoor van vermoeienis. Toen bij gelegenheid van de geweldige nationale feesten op zijn 80ste verjaardag sommigen vreesden dat de drukte voor de Koning wel al te vermoeiend zouden zijn werd hun geantwoord: „Het zal niet Zijne Majesteit zijn, die vermoeid zal worden, maar wel de anderen". Zijn adjudanten kunnen hem nog amper bijhouden als hij met drie vier treden tegelijk de hoge trappen van zijn paleis opklimt.

Op jacht zijn het altijd de anderen, die behoefte hebben aan rust, de Koning kent geen vermoeienis. Te paard zit hij met een houding van een jongen luitenant, en jonge mensen benijden hem het gemak, waarmede hij in het zadel springt. De ouderdom wordt bij hem niet bepaald door de jaren, de enige maatstaf van zijn leeftijd is racket, en die te hanteren tot op de laatste zijner dagen is één van zijn vurigste hartewensen.

Eens heeft de Koning toegegeven dat hij oud werd. Dat was toen hij een partij tennis speelde met een dame op leefijd, die liever pruilde dan de ballen te raken. De Koning hield op te spelen en riep haar toe: „Wij samen zullen zo wel honderd dertig jaar worden!" Maar onmiddelijk liet de koning er galant op volgen: „U natuurlijk dertig, en ik...... honderd".

Maar de ouderdom van Koning Gustaaf doet denken aan die Zweedse zomernachten, die een verlenging zijn van de dag, en de indruk geven van een eeuwig leven.

Hij leidt een evenwichtig en regelmatig leven en betracht een grote soberheid. Persoonlijk mager als weinigen, oordeelt hij dik zijn als de voornaamste bron van alle kwalen.

Dagelijks besteedt hij een uur aan zijn geliefkoosde sport en hij zelf is ook de grote bezieler geworden van het sportleven van zijn volk.

In het spel zelf is het hem gelijk of hij wint of verliest, nooit maakt hij zijn partner een verwijt en verontschuldigt zich zelf altijd als hij een bal mist. Altijd heeft hij een geestig woord bij de hand. Eens spelend met Suzanne Lenglen, ging deze zó zeer op in haar spel, dat zij onnadenkend den Koning toeriep: „Meer links, Sire, houd u toch meer links!" En Koning Gustaaf antwoordde terstond: „Ja, dat zegt mijn minister-president ook altijd

tegen mij".

Zelf kan hij van het spel van anderen buitengewoon genieten, en nooit zal hij heengaan voor het einde van een match of competitie en alvorens hij eerst nog winners en overwonnenen de hand heeft gedrukt.

Toen verleden jaar zomer de Koning zijn tachtigste verjaardag vierde, heeft het Zweedse volk deze dag tot apotheose voor hem gemaakt. Heel het volk van zes en een half millioen huldigde hem als een vader.

„Nog nooit is een verjaardag", schreef de Social Demokraten, „met zulk een gelijke eenstemmigheid gevierd, en als de socialistische partij instemt met de gelukwensen, die naar het paleis stromen, dan is dat omdat de Koning de noodzakelijkheid van een democratische evolutie volkomen begrepen heeft en omdat hij altijd rekening heeft gehouden met de wil des volks". En de minister-president getuigde die dag van hem „wij groeten in den persoon van Gustaaf V den „grand old man" van Zweden, den eersten burger van een vrij volk en een souverein, die het ideaal heeft verwezenlijkt van den gentleman, zo lief aan de Zweedse natie".

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT.

Een blik op de Europese gebeurtenissen is nu niet bepaald erg geschikt om veel optimisme te wekken voor een spoedige beëindiging van het grote conflict.

In Noorwegen hebben de Duitsers het avontuur niet tot een blitzoorlog kunnen ontwikkelen en al hebben ze in het begin van de week blijkbaar overwinningen behaald door de bezetting van de lijn Drontheim-Oslo, het zou wel eens kunnen gebeuren, dat ook daar de bewegingsoorlog vastloopt. Zou een bericht waar zijn, dat de Engelsen Andalsnes ten Zuiden van Drontheim hebben verlaten, dan zou daaruit blijken, dat ze met het opgeven van deze landingsplaats ook hun plannen hebben laten varen om nog te land de Duitsers in Zuid Noorwegen aan te vallen.

Ook te Narvik houden de Duitsers nog steeds stand, al zal er wel geen sprake van zijn, dat er nog erts uit deze haven uitgevoerd kan worden. Het Noorse avontuur is voor de Duitsers een zeer kostbare historie geworden en het zou een vraag zijn, of Hitler met wat hij thans weet, drie weken geleden wel met dit avontuur zou zijn begonnen. Het gaat de Duitsers in Noorwegen niet naar den vleze, al zal het ook de geallieerden niet meevallen den vijand uit Scandinavië te verdrijven.

Churchill heeft Donderdag in een grote rede wel opgesomd hoe Duitsland een derde van zijn vloot in dit avontuur verloren heeft, maar of de geringe verliezen van Engeland wel zo gering zijn als ze worden opgegeven, mag betwijfeld worden. Ook opvallend is, dat het vliegveld Stavanger, wat zeker al 20 keer door de Engelsen gebombardeerd is, en Donderdag zelfs 5 maal in 24 uur, nog het bombarderen waard is. Men zou zo zeggen, dat de Engelse vliegaanvallen dan wel niet veel te betekenen hebben.

In Noorwegen zien we dus voorlopig niet een oplossing van de Europese crisis.

Maar zal deze dan in het Zuiden komen?

Want Italië speelt momenteel een zeer eigenaardige rol, wat het steeds wel gedaan heeft, maar toch in de laatste dagen wel bijzonder opvallend. Zo zelfs, dat de geallieerden het nodig geoordeeld hebben om hun vloten te concentreren bij Alexandrië, dat Egypte gemobiliseerd heeft, Griekenland 10 lichtingen heeft opgeroepen en Joego Slavië zijn leger heeft gebracht op 90 duizend man.

De Amerikaanse gezant te Rome heeft aan Mussolini gevraagd, hoe Italië staat tegenover de vrede en daarop is het zeer onbevredigend antwoord gekomen, dat het de eerste dagen geen oorlog denkt te maken.

Wanneer we ons nog de geschiedenis herinneren van de Italiaanse inval in Albanië, dan weten we dat indertijd ook dergelijke antwoorden op verschillende vragen gegeven werden.

Of Italië nu werkelijk een oorlog riskeren zal? Het heeft een sterke luchtvloot, een betrekkelijk sterke vloot, maar ook een heel lange kustlijn. En al zal het nu misschien de Adriatische zee kunnen afsluiten, dan is het overblijvende $^{2}/_{3}$ toch nog een heel stuk, om dat te verdedigen. Dan zal het zeker direct Abessynië kwijt zijn: en het gebrek aan kolen
zijn: 't gebrek aan kolen, olie en grondstoffen krijgen. Zal daarin voldoende door Albanië kunnen worden voorzien?

En dan last not least, de ingeboren antipathie van de Italianen tegen de Duitsers: waarvan iedere reiziger in Italië weet te vertellen moet zijn bij het heel duidelijk gebleken moet zijn bij het bezoek van Hitler aan Rome. Mussolini heeft in al de jaren van zijn Duitse sympathie, de geest van het volk niet kunnen omzetten en of hij nu zo in een handomdraai dat zal kunnen?

Of echter Italië zich in de oorlog zal begeven?

De geschiedenis van de laatste eeuw heeft Italië doen kennen als een echte visser in troebel water en zou wellicht achter dit oorlogsdreigement niet wat anders kunnen zitten?

Uit de geschiedenis van de laatste jaren weten we, dat Italië begeerten koestert om Savoye, dat in 1860 door Italië aan Frankrijk werd afgestaan. Corsica, Tunis en Djiboeti voor Italië te verwerven, waren juist indertijd de „geschillen" „welke een toenadering tussen Frankrijk en Italië dwarsboomden en zo goed als onmogelijk maakten.

Zou Italië misschien nu de tijd geschikt achten om deze aspiraties door te zetten?

En zou ter bereiking hiervan, Italië thans met de stok van oorlog, achter de deur zitten?

We zullen het moeten afwachten.

NEDERLAND.

GEMEENSCHAP EN BANKBELEID.

Mr. F. Teulings schrijft in het maandblad der R.K. Staatspartij n.a.v. de verliezen der Amsterdamse Bank een beschouwing over de belangen der volkshuishouding, die bij dit bankbeleid betrokken zijn:

Maar wanneer een grootbank b.v. aan de Mendelssohn-affaire alleen reeds vele millioenen er bij inschoot, gaat naar onze mening de opmerking, dat zij er toch zelf goed voor was en het verlies wist op te vangen, al te weinig diep op het geval in. Toch is dit het verweer, dat men vaak gehoord heeft naar aanleiding van de beruchte débâcle van Augustus 1939.

Vraag echter niet, wat er voor de volksgemeenschap aan economische waarden nutteloos teloor gig. En waarom? Men meende een flinke rente te kunnen maken, een behoorlijke provisie-marge te kunnen toucheren, een grote relatie te kunnen benutten.

Voor een eenvoudig bedrijfscrediet, dat maar even kans maakt over langere termijn te zullen lopen, daar past het Nederlandse bankwezen voor. Het wordt deswege geprezen als solied, en voorzichtig en gezond-conservatief.

Het moge zo zijn. Maar dan moet anderzijds de eis gesteld worden, dat niet in het groot „crediet-lekken" optreden, die voor één bankinstelling over tien jaren een afschrijving eisen van een kapitaal van circa ƒ 45 millioen.

Dan dringt zich de vraag naar voren, of hier de volkshuishouding niet heel wat meer schade wordt toegebracht, dan dat er „nut" werd gesticht. En daarmede het vraagstuk van het toezicht op het bankwezen.

Zeker, met dat toezicht kan men geen wonderen uitwerken, en zeker kan geen gedwongen credietgeving in bepaalde richting worden verkregen. Maar wèl is de vraag gewettigd, of door dat toezicht de credietlekken niet kunnen worden gestopt. Men denke maar eens aan de credietgeving aan het buitenland, op welk terrein blijkbaar zulke lekken nog in het groot voorkomen.

Al met al maakt men ons niet diets, dat zulk falend bankbeleid, als in de Amsterdamse Bank ons in de laatste jaren is te zien gegeven, aan onze Nederlandse volkshuishouding voordeel en nut heeft gebracht, hoezeer men de stroppen in het privaat-boekhouding kader heeft weten op te vangen. Neen, dit is zeker niet he geval.

Daarnaast moet ons de opmerking uit de pen, dat de verantwoordelijke leiders van dit bankbeleid, — hoe voornaam en gewichtig zij zich ook als financiële experts mogen voordoen, — allerminst geroepen zijn zich op te werpen als „opperste richters" over het financieel beleid der Overheid. Toch hebben wij deze vertoning ten vorigen jare gezien. Deze bewoners van een glazen huis moeten niet met stenen werpen naar andermans vensters. Zeker niet als deze stenen van het gehalte zijn als de argumenten uit de beruchte brief der negen mannen. Laten zij eerst voor eigen financieel beleid de zorg dragen, die alleszins van hen gevraagd mag worden, gesteld op de posten waar zij zich bevinden.

TYPEREND.

Het karakter va de quasi-neutrale „Telegraaf" en haar afgietsel „De Courant" wordt zo merkt de Neerlandiapers op weer eens tekenend door „De Bazuin" getypeerd, naar aanleiding van een „gezellig praatje" dat in het Amsterdamse boulevard-blad over echtscheiding en „proefhuwelijk" werd gevoerd:

Zo gemoedelijk-weg wordt verteld, dat in Amerika het echtscheiden een „rage" wordt: van ieder zes huwelijken gaat er één mis.

In een der geïllustreerde bladen heeft een „prachtige kiek" gestaan over het zesde „huwelijk" van de leuke, kroeskoppige Weense actrice Traute Carlesen", waarvan het interessante was, dat bij deze zesde „echt" huwelijksgetuigen waren de vijfden en de derde man van Traute.

Een andere kiek geeft den componist Eugène d'Albert weer „scheidende van zijn zevende ten einde zijn achtste te kunnen trouwen".

Niet zonder geestdrift wordt dan verhaald van het „proefstomen" met de huwelijksboot in Rusland: er zijn districten, waar driemaal zoveel wordt „proefgetrouwd" als getrouwd zonder meer.

Bij den voorzitter van de plaatselijke Sovjet wordt het proefhuwelijk officieel ingeschreven.

Man en vrouw gaan bij contract voor drie jaar zo ongeveer de gewone huwelijksverplichtingen aan, maar zij kunnen na afloop zonder scheidingsformaliteiten uiteen gaan.

Vrijheid, blijheid, is de verheffende moraal van „De Telegraaf", die een Duits rijmpje aanhaalt: Auf Probe gefreit, hat niemand gereut! Op proef gevrijd, heeft nog niemand berouwd.

En ze besluit met de vraag, of uit het Oosten het licht zal opgaan.

Zo wordt het huwelijk, de grondslag van de christelijke, men zou willen zeggen van iedere maatschappij, als een ouderwets, versleten meubel op zij gezet!

SPIONNAGES EN LEGERFRAUDES.

Uit het weinige wat we uit Nederland te horen krijgen, willen we toch wel eens de aandacht vestigen op de verschillende spionnages en legerfraudes welke een allesbehalve verheffend beeld vormen van onze nationale volksziel, al blijven deze gevallen natuurlijk schaarse uitzonderingen op de millioenen Nederlanders. Maar de uitzonderingen vormen toch reeds een bedenkelijk getal.

Ook andere bladen werden hierdoor pijnlijk getroffen. Het Volk verbindt hieraan echter de volgende critische opmerking:

„Uit de gedane arrestaties blijkt in elk geval, dat de overheid niet stil zit en dat zij het defaitisme dergenen, die menen dat het hier een onuitroeibaar kwaad geldt, niet deelt. Dat is een heugelijk teken, waarvan wij met voldoening nota nemen. Beter dan de bestraffing van het kwaad is echter de voorkoming er van. En dan moet het ons van het hart, dat ten deze van militaire zijde een krachtiger medewerking valt te verlenen dan tot dusver geschiedde.

Kort en bondig gezegd: de militaire administratie is nog altijd hopeloos bureaucratisch en verouderd. Dat schept euvelen naar twee kanten. Zeer eenvoudige zaken, die snel moeten worden afgewikkeld, lijden daardoor een volstrekt onnodige vertraging. En wee den ondergeschikten bevelvoerder, die eens, op een noodzakelijk ogenblik, een rijksdaalder uitgeeft in afwijking van de voorschriften. Maandenlang wordt de man daarover geplaagd en lastig gevallen. Dat is de ene zijde van de medaille. De andere echter is nog minder fraai. Zij toont ons het beeld van een administratie, door welks mazen verspilling en fraude gemakkelijk kunnen heenglippen.

De legerleiding zal moeten gaan beseffen, dat zij aan het hoofd staat van een millioenenbedrijf, dat alleen efficiënt kan worden geleid, indien dit geschiedt naar de regelen ener modern ingerichte en voldoende soepele bedrijfsvoering.

Daarmede zal aan veel knoeierij de kop worden ingedrukt en veel modeloze traagheid zal kunnen worden opgeheven. Voor minder geld krijgen wij betere waar."

De anti-rev. Standaard, die hier ook spreekt van een beschamend nationaal verschijnsel, knoopt er de volgende conclusie aan vast:

„We kunnen niet zeggen, dat we buitengewoon ingenomen zijn met de wijze van behandeling dezer spionnage-aangelegenheden. Men zabbelt zo lang met de berechting ervan. Is het nu werkelijk zo, dat men meer dan 3 maanden nodig heeft om de schuld vast te stellen van de beide ambtenaren hiervoor aangeduid? En als de rechterlijke macht niet sneller kan werken met het oog op onze wetgeving, zou men dan voor dit soort zaken de wet niet dienen te wijzigen? We maken die opmerking niet, omdat we aan die spionnage-affaires op zichzelf zoveel betekenis hechten, maar wijl het geen 3 maanden duren mag voor en aleer ambtenaren, die hun land verraden, uit de dienst ontslagen zijn. En we hopen daarom, dat men in den vervolge ook het effect zal weten te waarderen van een onmiddellijke berechting ener misdaad, waarvoor nimmer een verontschuldiging aan te voeren is.

In gelijke zin hopen we, dat zal worden opgetreden tegen de hyena's, die van de omstandigheden gebruik maken, niet alleen om het land te benadelen, maar ook om onze soldaten aan minwaardige kledingstukken te helpen. Ook dat is een misdaad waartegen men niet streng genoeg kan optreden. En niet vlug genoeg.

Want het prompte van de bestraffing is hier van evenveel betekenis als de toepassing van de zwaarste strafmaat, die de wet kent."

Aldus de Standaard.

Zowel voor de opmerkingen van Het Volk als de Standaard is enige grond.

Vaak wordt ook door bevoegden geklaagd over het gemis aan geschoold controle personeel. Voor alles hecht men bij Defensie waarde, aan controle geschiedt door „militair personeel". Een paar strepen of een of meer sterren is dikwijls van meer betekenis dan technische kennis.

Men zou vaak voor controle veel beter deskundige burgers nemen, die zich geen knollen voor citroenen laten verkopen. Zo hoorden we onlangs dat een militair was aangesteld voor controle bij de houtaankopen, omdat hij 20 jaar geleden klerk was geweest op een houtkantoor.

Ook in dit systeem zit een bron voor allerlei knoeierijen.

VAN EEN MERKWAARDIG REQUISITOIR EN EEN BEDENKELIJK PLEIDOOI.

Voor de Arnhemse rechtbank stond begin Maart een man terecht, die ingebroken had in een klooster te Nijmegen en daar 90 gulden had gestolen.

Bij deze gelegenheid hield de officier Mr. Speyart v. Woerden 'n merkwaardig requisitoir waaraan we het volgende ontlenen:

„Ik ben niet erg begaan met de kloosters, die in de omtrek van Nijmegen worden bestolen, want deze weten niet de gave des onderscheids te betrachten bij het uitdelen van hun giften. Het bezinksel van de maatschappij, uit Nijmegen en omgeving teert grotendeels op de kloosters. Daar heb ik al jaren strijd tegen gevoerd.

Men trouwt zelfs op inkomsten, die men uit bedelen langs de kloosters denkt te verkrijgen. Soms trekken er hele karavanen uit de omtrekt, zelfs uit Eindhoven, naar Nijmegen omdaar te zien, wat van de kloosters los te krijgen. Prostituée's met weinig klandizie teren op de gaven, die de kloosters verstrekken. Men geeft maar aan mensen, waarvan men niets weet. Aan de nalatigheid van het klooster om informaties in te winnen is het ook te wijten, dat de man, die in deze zaak was verdacht, zijn slag kon slaan."

Aldus de officier.

Maar bepaald bedenkelijk was het pleidooi van den toegevoegde verdediger jhr. mr. L. von Bonninghausen, die o.m. het volgende zeide:

„Ik voel mij hier in de rechtbank als een kat in een vreemd pakhuis. Ik heb al in zestien jaren niet in strafzaken gepleit.

Ik ken het strafrecht niet en ik interesseer mij er niet voor. Het nieuwe strafrecht van 1926 heb ik wel eens ingekeken, maar ik ben er niet mee op de hoogte. Als ik een verdediging in strafzaken toegevoegd kreeg, werd deze altijd door mijn compagnon, mr. E. de Visser, waargenomen. Maar nu deze gemobiliseerd is, kan dit niet meer.

Ik heb reeds enkele malen een strafzaak overgedragen aan een anderen confrère, die ik dan een paar fazanten of konijnen gaf, die ik had geschoten. Maar nu is de jachttijd gesloten en daarom ben ik genoodzaakt hier in de rechtszaal te verschijnen om te pleiten voor dezen verdachte. Ik wil hier vaststellen, dat het een grote fout is van de Nederlandse Staat, dat zij de verdediging opdraagt aan iemand, die met het strafrecht niet op de hoogte is.

Voortgaande zei mr. Van Bönninghausen, dat hij dezen verdachte in het Huis van bewaring heeft bezocht. Deze man is nu twaalf maal veroordeeld tot gevangenisstraf. Het is nu echter gebleken, dat al die straffen niet geholpen hebben. Toch is de man doodsbenauwd om opnieuw in de gevangenis terecht te komen.

Daarom, aldus spreker, wil ik een voorstel aan de rechtbank doen, dat een collega, die hier gewoon is te pleiten, waarschijnlijk niet zou aandurven uit vrees zijn reputatie te verspelen. Die kans loop ik echter niet. Daarom durf ik het voorstel te doen dezen verdachte de anderhalf jaar gevangenisstraf, die de officier geëist heeft, voorwaardelijk op te leggen.

Dan blijft die in het vooruitzicht zwevende straf voor den verdachte een

ruggesteun die hem van nieuwe misdrijven afhoudt. Ja, u kunt nu wel lachen, ging de verdediger verder, toen hij zag dat er een glimlach kwam op de gezichten der heren achter de groene tafel, maar toch geloof ik, dat mijn voorstel het beste is.

Officier: „Ja, maar dat kan nu eenmaal niet. Dat staat nu helaas in dat strafrecht, dat U niet kent." (Er kan n.l. geen geheel voorwaardelijke gevangenisstraf worden opgelegd, als deze langer duurt dan een jaar).

Waarop de verdediger riposteerde, hieruit wel duidelijk bleek, dat hij van strafrecht helemaal geen verstand heeft, zodat hem niets overbleef dan zich te refereren aan het oordeel van de rechtbank.

Als ooit nog het bewijs geleverd moest worden dat het stelsel van de verdedigers „pro deo" grote bezwaren heeft, dan toch wel hier.

DURF TE LEVEN....

Ondanks oorlogsdreigementen.

Er zijn van die mensen, die sedert j.l. September niets meer uitvoeren.

Met een gezicht, waar de ontmoediging inktdik opligt, zuchten zij:

— Waartoe nog iets te ondernemen, waar we toch zeker oorlog krijgen?

Ik ken een familie, die nog slechts leeft van krant op krant, van nieuwsbericht op nieuwsbericht, zelfs van gerucht op gerucht.

Aan tafel spreekt men nog slechts van de oorlog, die stellig voor de deur staat...... en wat voor een oorlog!

En dat gaat zo sinds zeven maanden.

Geen wonder dat het dochtertje des huizes dezer dagen uitriep:

— Papa...... als er dan toch eens oorlog moet komen, in Gods naam...... maar tien maal daags oorlog, dat is niet om te harden!

Zij had gelijk, ondanks haar jeugd, want op die manier zouden de zenuwen tot het uiterste gespannen worden en het zou ons onmogelijk zijn de toestanden objectief te beschouwen.

Er bestaat zeker een algemeen oorlogsgevaar, maar een gevaar, dat zich niet nauwkeurig laat omschrijven, want de gebeurtenissen zijn machtiger dan de mensen.

En dan, ge zijt toch ook dagelijks omgeven door een menigte persoonlijke gevaren, die even ernstig zijn en misschien meer nabij, en ge trekt er u niets van aan.

Vandaag nog kunt ge sterven aan de griep...... tengevolge van een autoongeluk...... van een acute longontsteking...... en nog duizend andere oorzaken.

Misschien draagt ge in u de kiemen van een venijnige kanker, die zijn verwoestingswerk voortzet in uw lichaam zonder alarm te blazen.

Ieder heeft hier slechts te kiezen wat hem het beste past.

En nochtans houdt ge er in de praktijk absoluut geen rekening mee.

Ge zult het toch wel niet eens zijn met de definitie van dokter Knock, die aldus luidt: „Een gezonde is een zieke, die zich zijn kwaal niet bewust is." En ge hebt groot gelijk.

Stel u voor, dat men niets meer zou ondernemen, omdat men ieder ogenblik kan sterven! Men zou daarmee het Trojaanse paard van luiheid en lafheid binnenhalen en het zou er fraai uitzien in de wereld.

Waarom dan aan het oorlogsgevaar, dat transitoir is, een grotere betekenis te hechten, dan aan het doodsgevaar, dat voor ieder onzer permanent is?

Terwijl ik voor mijn bureau zit te schrijven, zie ik de duiven van het lyceum Carnot behaagziek en dapper hun leventje leven, ondanks de vele „Hitlers", die het op hun bestaan gemunt hebben. Zij nemen er even vrolijk hun bad om in de heldere goot van onze rustige straat, bouwen hun nest in een holte aan een oude muur, om er een respectabel aantal eitjes in te leggen, dat ze trouw zullen broeden, om zich te verlustigen in een groot aantal duivenkindertjes!

Godzelf heeft in deze kleine schepseltjes dit vurig rythme gelegd van dit leven-tegen-de-verdrukking in.

Hoeveel te meer reden heeft dan de mens, dit superieure wezen, en zeker de Christen, om zijn activiteit aan te passen aan de eisen van het volle leven en niet onder te gaan in een onvruchtbare wanhoop.

Gelukkig, dat er nog velen zijn, die er aldus over denken en ook dienovereenkomstig handelen!

Een mijner lezers schrijft me heden:

— Ik ben 81 jaar...... vijf maal geopereerd...... heb een ontwrichte schouder. En toch verzorg ik de koeien...... kap ik het hout...... plant ik nog bomen...... Ik ben royaal, zonder verkwistend te zijn. De uitgeversmaatschappij „La Bonne Presse" heb ik aardig leeggeplunderd. Ruim 50 jaar reeds ben ik abonné op La Croix en uw dappere propagandamaker. Als ik durfde, ging ik deze week nog naar Parijs ter bijwoning van het congres der katholieke boerenjeugd.

Iets dergelijks doet de Aartsbisschop van Algiers. Stel u voor: terwijl Duitsland, Engeland, Frankrijk en Italië hun oorlogsvloten in de Middellandse Zee concentreren, was Mgr. Leynoud bezig zijn nationaal eucharistisch congres te Algiers te houden.

En hij stelde zich voor, dat deze grootse, katholieke manifestatie, die plaats zal grijpen ten aanschouwe van onze Muzelmanse broeders, de zaak van het vaderland zou bevorderen en door het vurige gebed der gelovigen, ook die van de vrede.

Dat is een uiting van levensdurf als gevolg van een geloof, dat bergen kan verzetten.

Van alle kanten gaf men aan zijn oproep gehoor. Z. Em. kardinaal van Parijs, de aartsbisschoppen, vijf en dertig bisschoppen en duizenden pelgrims waagden het de Middellandse Zee over te steken, om daar op Afrikaanse bodem de echo's te verwekken der grote kerken van de Christeneeuwen.

Bravo, Algiers!

Maar ik hoef nog niet eens zover te gaan. Hoe vaak word ik zelf door overvoorzichtige lieden voor halfdwaas versleten, omdat ik durf te bouwen en alles op haren en snaren zet mijn dierbare Odilia-kerk te voltooien.

Daar heb ik al heel wat over moeten horen!

„Wie gaat er nog bouwen, als men de 70 al gepasseerd is? In de tegenwoordige tijd is bouwen roekeloosheid, nu de arbeiders 34 fr. per uur verdienen. En dan, als er oorlog komt, schiet de vijand de eerste, beste dag uw kerk plat!"

En toch durf ik bouwen, ondanks de vrees der kleingelovigen. En vele getrouwen zijn het gelukkig met mij eens. Zij helpen mij met des te meer ijver naarmate de moeilijkheden zich voor mij opstapelen. Zij willen door deze daden van geloof 'n zachte drang uitoefenen op het hart van God.

In deze mentaliteit van kracht moeten wij ons bevestigen. Het leven is een gevaar, zelfs een voortdurend gevaar. En nochtans moeten wij dit gevaar trotseren, wij vooral, die rotsvast geloven in de altijd waakzame Voorzienigheid Gods.

Het zou een lafheid zijn, zijn leven werkeloos te maken uit vrees voor gevaar.

Door het bloed stammen wij af van de oude volken, die slechts één ding vreesden, n.l. dat de hemel hun eens op het hoofd zou kunnen vallen.

Door de genade stammen wij af van Christus. Die tijdens Zijn sterfelijk leven alle oorlogsdrijvers moedig het hoofd geboden heeft.

Daarom nogmaals: durft te leven ondanks oorlogsdreigementen, gij, die u weet onder de veilige hoede van Gods Vaderlijke Voorzienigheid, zonder Wiens wil geen mus van het dak valt en geen haar van uw hoofd gekrenkt.

PIERRE L'ERMITE.

CURACAO.

RECTIFICATIE.

In de „Amigoe" van Zaterdag 27 April komt een artikel voor, getiteld: „De Eerw. Zusters Dominicanessen in ons gebiedsdeel", van de hand van Pater M. D. Latour O.P.

Bij het nazien en drukken van dit artikel zijn enige storende fouten ingeslopen, welke wij hierbij even willen rechtzetten.

In de tweede kolom, tweede regel staat: „De Amigoe van 7 Juni 1880" — dit moet zijn „1890".

In de derde kolom laatste alinea staat: „de achtste Maart 1889 werd een schooltje geopend" — dit moet zijn „1897".

In de vierde kolom, eerste alinea staat: „23 Januari werd een school geopend" — dit moet zijn „23 Januari 1899".

MADURO-FONDS.

Op 24 April, de sterfdag van den in 1911 overleden algemeen geachten en als weldoener der armen beminden Heer Elias S. L. Maduro, was het reeds voor de 29ste keer dat het E. S. L. Maduro weldadigheidsfonds zijn jaarlijkse uitkering doen kon aan de armen van de verschillende kerkgenootschappen en loges en aan de kinderen van de verschillende arme scholen.

Maar zeer tot zijn leedwezen is genoemd fonds genoodzaakt geweest in de laatste jaren deze uitkeringen telkens te verminderen.

Het zilveren feest van het fonds was het hoogtepunt en de uitkering van 1940 kon zelfs maar 2/3 bedragen van wat er in 1935 is uitgekeerd. En dit niettegenstaande het fondskapitaal nog steeds jaarlijks toeneemt.

Maar de oorzaak ligt in de huidige lage rentestandaard en in het verminderen van het aantal donateurs en leden.

Aan het eerste euvel zal het bestuur van het fonds niet veel kunnen veranderen, maar aan het geslonken aantal donateurs en leden (wat tesamen nog geen 150 bedraagt) misschien wel. Door sterfte en vertrek slinkt dit aantal en doordat er weinig reclame komt er niet bij. En nu willen we hiermee geen reclame maken, maar wel meer bekendheid geven aan dit algemene weldadigheidsfonds. Het lijkt ons, dat er op Curaçao veel meer personen zijn dan deze 150, welke lid of donateur willen worden, maar die niet voldoende op de hoogte zijn met het bestaan van dit fonds.

Moge dit dan zo zijn, dan zal niet veel meer nodig zijn, als een opgave te doen van adressen, waar men zich als lid of donateur kan opgeven en deze adressen zijn:

Maduro & Sons telef. 1200
David Capriles Oranjestraat telef. 2040.
St. Elisabethsgasthuis telef. 1290.

AERO CLUB CURAÇAO.

Wij ontvingen van de Aero Club Curaçao in dank het jaarverslag over 1939.

In de inleiding wordt dank gebracht voor de vele en ruime steun, welke zij steeds heeft mogen ontvangen. Het Gouvernement, de grote maatschappijen en talrijke particulieren hebben waarlijk op onbekrompen wijze geholpen, zodat het daaraan zeker voor een groot gedeelte te danken is, dat de Club zulke prachtige resultaten bereiken kon.

Op het eind van 1939 bedroeg het aantal gebrevetteerde leden 23. Het totaal aantal vlieguren met de toestellen der Aero Club uitgevoerd, was bijna 954.

Op verzoek van de Commandanten van Hr. Ms. „Johan Maurits van Nassau" en Hr. Ms. „Van Kinsbergen" werden een aantal vluchten uitgevoerd ten behoeve van zgn. artillerie oefeningen.

Bij een mislukte landingsmanoeuvre werd een der toestellen zodanig beschadigd, dat het als verloren moest worden beschouwd. Men kon echter direct weder een nieuw toestel aanschaffen. Op 16 Februari 1939 werden de Statuten der Vereniging officieel goedgekeurd en in de daaropvolgende algemene vergadering werd de heer D. van Nijmegen Schonegevel het Ere-Voorzitterschap aangeboden.

Het verslag vervolgt dan nog met een uiteenzetting over het materieel, de financiën en de instructie.

Bij de slotbeschouwing wordt de opmerking gemaakt, dat de vliegende leden op enige uitzonderingen na slechts gevormd worden door de employé's van de C.P.I.M., C.S.M. en K.L.M. Men hoopt door propaganda te maken, ook interesse te wekken in andere kringen, vooral bij de Curaçaose Sportverenigingen.

Wij hopen, evenals het Bestuur van de Aero Club Curaçao, dat het jaar 1940 een in alle opzichten voorspoedig jaar moge zijn.

COMMISSIE VOOR HET FEEST VAN FRATER RADULPHUS.

Aan de lijst der commissie-leden ter viering van het Frater Radulphus' feest, moeten nog toegevoegd worden de namen der heren J. M. J. Ellis en R. Da Costa Gomez.

DE WANDELTOCHT OP HEMELVAARTSDAG.

De eerste wandeltocht, welke afgelopen Donderdag gehouden werd, was zowel voor de organisatoren als voor de deelnemers een groot succes. Over belangstelling langs de weg viel ook niet te klagen.

Wij hopen, dat het volgend jaar op een geschikter dag, bijv. 2de Pinksterdag deze sport weder massaal beoefend zal worden.

ENTREE PRIJZEN.

Entree prijzen voor de finale Asiento Zilveren Bal op Mundo Nobo zijn:

1ste rang	ƒ 1.—
2de rang	„ 0.50
3de rang	„ 0.25

SPORTCLUB „ASIENTO"

Tennis. Kwartaalwedstrijden

C.S.C. — ASIENTO.

Op 4 en 5 Mei zullen op de banen van C.S.C. de eerste kwartaalwedstrijden van 1940 verspeeld worden.

De ploegen van beide verenigingen zijn als volgt samengesteld:

1e dames enkel:
Mej. D. C. Gomez (C.S.C.)
Mevr. Verheul (Asiento)

2e dames enkel:
Mevr. E. Maduro (C.S.C.)
Mevr. Scheffer (Asiento)

1e heren enkel:
O. Salas (C.S.C.)
Rosenthal (Asiento)

2e heren enkel:
Lampe (C.S.C.)
de Wolf (Asiento)

Gemengd dubbel:
Mej. Lansberg/ Chumaceiro (C.S.C.)
Mevr. Eerligh/Schnepper (Asiento)

Dames dubbel:
Mej. Lansberg/Mej. Gomez Casseres C.S.C.)
Mevr. Eerligh/Mevr. Elvers (Asiento)

1e heren dubbel:
Chumaceiro/D. Capriles (C.S.C.)
Schnepper/Koster (Asiento)

2e heren dubbel:
Tischer/J. Capriles (C.S.C.)
van Kekem/Euwe (Asiento)

3e heren dubbel:
R.Moreno/H. Salas (C.S.C.)
Dent/Boon (Asiento)

De speeltijden zullen nader bekend gemaakt worden. Leden van Asiento, komt in grote getale naar Schaarloo om Uw clubgenoten aan te moedigen! Zowel spelers als toeschouwers kunnen er toe bijdragen, dat het tennisseizoen goed wordt ingezet!

De Commissie.

CARMEN.

De opvoering van de opera Carmen in Roxy op Woensdag j.l. zal een van de luisterrijkste plaatsen innemen in de annalen van de Curaçaose Kunstkring. De opvoering geschiedde door de leden van de Metropolitan Opera Co. van New York, gecombineerd met die van de Chicago Cioice Opera Co., een gezelschap dat zich met het beste Italiaanse Opera-gezelschap kan meten.

Niet alleen eerste klas zangeressen en zangers, maar ook een uitstekende dansgroep onder leiding van Rose Page, die in de laatste acte bij het ingelaste ballet, met haar partner Bentle, Sone, een ballet danste, dat een der hoogtepunten van de avond was.

Het orkest zat erg gedrukt, maar heeft ons doen genieten van de heerlijke muziek van Bizet met zijn steeds terugkerende motieven. Het stond onder leiding van den eminenten dirigent Bardini, die de teugels strak hield, en zeker geen makkelijke taak had nu de actrices niet te veel ruimte hadden.

Na de prettige Ouverture werden wij al aanstonds verplaatst op een kleurrijk toneel, op een plein te Sevilla. Toch deed het begin zeer mat aan, wat onmiddellijk veranderde toen Carmen verscheen; deze rol werd gespeeld door Lola d'Aicone, die niet alleen uitmuntte door een glansvolle stem, ook een goed-ingedachte voordracht en ons aanstonds het „canailleuse" van deze hoofdfiguur deed begrijpen.

Haar tegenrol, die van het eenvoudige boerenmeisje Micaela, werd gezongen door Mila d'Arte met een kristalhelder stem, soms wel wat zacht, maar met een zuiverheid en voordracht, die af waren.

Don José, gespeeld door Ladislao Kiepura, deelde in het begin wat in de gedrukte stemming, maar kwam er steeds beter in, zowel wat actie als stem betreft, en heeft ons veel genot geschonken, vooral viel zijn beheerst mezzo-voce op.

Een van de mooiste stemmen was zeker die van den Baryton Manacchini, die de rol van den stierenvechter Escamillo vervulde. De wijze waarop hij het bekende toreadorslied zong, beloofde wat moois voor het verdere deel en hij heeft ons niet teleurgesteld.

De verdere rollen werden stuk voor stuk uitmuntend vervuld en het smokkelaars-sertet en het terzet van de kaartlegsters waren juweeltjes.

He koor, dat in hat begin nogal povertjes aandeed, werd steeds beter en ~~liet horen wat het kon in het toreadors-~~ lied en de smokkelaarsmars. Dat was eerste klas koorzang.

Het succes van het hele gezelschap was volkomen en het geestdriftige publiek bracht de sterren een ovatie, waarin ook den dirigent, zeer terecht betrokken werd.

De Curaçaose Kunstkring heeft het kunstminnend Curaçao een avond van hoog kunstgenot geschonken, waarvoor wij niet anders dan hoogst dankbaar kunnen zijn.

REDE VAN MINISTER PRESIDENT JHR. DE GEER.

De Directeur van Landsradio- en Teelfoondienst deelt ons mede, dat op **Zaterdagochtend 4 Mei** om 8.10 Curaçaose tijd de Minister President Jhr. de Geer een kort woord tot het Nederlandse Volk zal richten. Deze rede zal per radio worden uitgezonden op de volgende zenders en golflengten:

Rijkszender PCV	16.6 meter
Phohizender	19.71 meter
Phohizender	31.28 meter

Herhaling van de uitzending zal plaats hebben op 4 Mei 's avonds om 7.45 Curaçaose tijd over de volgende zenders en golflengten:

Rijkszender PDK	28.8 meter
Rijkszender PDV	24.8 meter
Phohizender	19.71 meter
Phohizender	31.28 meter

DE VADER VAN HET MODERNE OORLOGSWAPEN, DE TANK.

Een geestelijk genie — een lichamelijk wrak.

In een villa te Bellevue, een plaatsje in de naaste omgeving van Parijs woont Jules-Louis Breton, een groot wetenschappelijk genie, die echter lichamelijk niet meer is dan een wrak.

Zelden ziet men zulke geestelijke bloei gepaard gaan met zoveel lichamelijke ellende. En deze Jules Breton is niemand anders, dan de vader van de tank, het moderne oorlogswapen.

In het jaar 1914 diende een 42-jarige man, Jules-Louis Breton, afgevaardigde van het district Cher in het Franse Parlement, bij de militaire autoriteiten een plan in, dat het prototype zou zijn van de tank, namelijk een soort gevechtsauto die zwaar gepantserd was en door een speciale constructie in staat zou zijn over loopgraven en gaten in de grond zijn weg te vinden.

Volgens het Zweden Aften bladet, zou koning Hakon van Noorwegen naar Engeland zijn vertrokken.

In intellectuele kringen is J. L. Breton geen onbekende; hij is beroemd geworden door het bestuderen van de X-stralen en van de radio; voorts heeft hij onderzoekingen ingesteld naar lood en lood-praeparaten. Wegens zijn verdiensten op wetenschappelijk gebied is hij in 1920 gekozen tot lid van de Academie van Wetenschappen.

In 1914 was hij lid van de Commissie voor uitvindingen op militair gebied, in 1916 onderstaatssecretaris van het Ministerie van Uitvindingen betreffende legerdoeleinden, in 1917 onderstaatssecretaris van het Departement van Uitvindingen, Studie en Technische Experimenten; na de wereldoorlog werd hij directeur van het Bureau van wetenschappelijk en industrieel onderzoek.

En toch is deze man een wrak geworden, een lichamelijk wrak. Zonder de hulp der techniek zou hij reeds gestorven zijn. Het leven is in hem nog slechts merkbaar aan zijn verstand, in een kleine beweging van de lippen en in het rechteroog. Aan het linkeroog is hij blind, zijn handen en voeten kan hij niet meer bewegen. Maar deze geniale mens was er de man niet naar, zich hulpeloos over te leveren aan andere personen. Hij vond machines uit, die hem in staat stelden zelf zoveel mogelijk zijn wil te volbrengen.

Zijn kamer in de villa van Bellevue lijkt wel een laboratorium, maar met dit verschil dat Breton niet alleen in dienst staat van de wetenschap, maar dat de wetenschap zich hier in zijn dienst heeft gesteld.

Alles is geconcentreerd op de lippen, die hun dienst nog niet hebben geweigerd.

Met een beweging van de lippen kan hij een gramofoonplaat in beweging brengen, en daardoor kan hij aan een persoon in een andere kamer mededelen, of hij de ramen wil gesloten hebben, of hij behoefte heeft aan eten of drinken, of hij wil lezen enzovoorts.

Met een kleine beweging van de lippen wordt een handle omgehaald en schuift de telefoonhoorn langzaam naar zijn oor. In de telefoon is een versterker aangebracht, zodat hij normaal kan telefoneren. Met een andere beweging van de lippen wordt weer een andere handle in beweging gebracht, en automatisch wordt een bladzijde van een boek, dat hij voor zich heeft liggen, omgeslagen. De radio in de kamer van Breton is verbonden met een kleine stift aan zijn lippen, zodat hij zelf een ander station kan aanzetten, de radio hard of zacht kan laten spelen en haar kan uitschakelen. Zelfs bij het eten wil Breton alleen door een instrument geholpen worden. Het eten wordt neergezet op een ijzeren hand met zes verschillende schotels.

Door een andere stift kan hij deze ijzeren hand in beweging brengen, en een voor een worden de schoteljes naar zijn mond gebracht.

Ook nu nog is het wetenschappelijk werk van Jules-Louis Breton niet beëindigd.

Regelmatig ontvangt hij zijn secretaresse, en aan haar dicteert hij zijn ideeën.

Hij geeft les aan studenten in de techniek, en hij bestudeert wetenschappelijke manuscripten.

Hij is wellicht een van de weinigen, die na een oorlogsuitvinding toch nog beroemd zijn geworden. De meesten stierven in armoede. Maar het is niet onmogelijk dat Jules-Louis Breton bij de keuze óf gezondheid, óf rijkdom — gezondheid in armoede zou kiezen.

WAARSCHUWING.

De Koloniaal Ontvanger op Curaçao waarschuwt hierbij de gezamenlijke belastingschuldigen wegens Inkomstenbelasting over 1939/40, dat het vier vierde gedeelte van genoemde belasting invorderbaar is geworden op den 29 April 1940 en verzoekt hen, ieder voor zooveel hem betreft, de betaling daarvan te zijnen kantore te doen.

Curaçao, den 1n. Mei 1940.

De Koloniaal Ontvanger.

Wie niet deugt, verdenkt licht zijns gelijken: duizeligen denken dat alles draait.

Het is maar een klein ding, het menselijk oog, en toch kan er een wereld van lijden in liggen opgesloten.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Met Hemelvaart was het in de bollenstreek zo druk als in jaren niet geweest.

De strijd om Drontheim schijnt ten voordele der Duitsers te zijn beslist. Engeland heeft al zijn troepen uit Adalsnes en Namson weggetrokken en op andere punten in Noorwegen geland.

Heeft U al kaarten voor de toneeluitvoering in Theater Brion op 6 en 7 Mei?

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen

van

"De Curaçaose Voetbalbond".

WEDSTRIJD UITSLAGEN.
ASIENTO ZILVEREN BAL:

a. R.C.C. — Volharding 1—1 Volharding wint met loten
b. Jong Holland — Hollandia J. Holl. (Hollandia niet opgekomen)
c. Transvaal — Hercules 2—2 Hercules wint met loten.
d. S.U.B.T. — Scherpenheuvel 4—0
e. Volharding — Asiento 2—1

PROGRAMMA VAN DE ASIENTO ZILVEREN BAL WEDSTRIJDEN OP RIO CANARIO. ZONDAG, 5 MEI 1940.

RIO CANARIO.

8.30 — 9.35 uur v.m.
Jong Holland) f A. Jesurun
Hercules)

9.40 — 10.45 uur v.m.
S. U. B. T.) g G. Visser
Volharding)

MUNDO NOBO.

4.25 — 5.30 uur n.m.
Winnaar f) Finale H. Elfrink
Winnaar g)

WEDSTRIJD PROGRAMMA MEI 1940.
MUNDO NOBO

12 Mei 1940: Harold Oduber Beker — ARUBA — CURAÇAO
Scheidsrechter: Visser
Grensrechters: Brakke en Ercol

13 Mei 1940: Harold Oduber Beker — ARUBA — CURAÇAO
Scheidsrechter: Elfrink
Grensrechters: Rog en Dijk

COMPETITIE PROGRAMMA.
MUNDO NOBO

5 Mei 1940:	Juniores	Jong Curaçao — Tropials % (Ercol)
19 Mei 1940:	A-klasse	R.C.C. 1 — Scherpenheuvel 1 (Jesurun)
19 Mei 1940:	B-klasse	Arsenal — Willemstad * (Ercol)
19 Mei 1940:	Juniores	Jong Curaçao — Volcania % (Joens)
26 Mei 1940:	A-klasse	Jong Holland 1 — Hollandia 1 (Elfrink)
26 Mei 1940:	Res.A-klasse	Transvaal 2 — Hercules 2 (Dania)

RIO CANARIO.

19 Mei 1940:	A-klasse	Volharding 1 — Hollandia 1 (Oehlers)
26 Mei 1940:	Res.A-klasse	Asiento 2 — S.U.B.T. 2 (B. L. Dijk)

SCHERPENHEUVEL.

5 Mei 1940:	Juniores	Scherpenheuvel — Hercules % (H. Rog)
19 Mei 1940:	Juniores	Scherpenheuvel — Tropials % (H. Rog)
26 Mei 1940:	Res.A-klasse	Scherpenheuvel 2 — R.C.C. 2 (Brakke)

De met % aangegeven wedstrijden beginnen om 9 uur v.m.
De met * aangegeven wedstrijden beginnen om 2.30 uur n.m. precies.
De andere wedstrijden beginnen om 4.15 uur. n.m. precies.
DUUR VAN ALLE WEDSTRIJDEN 2 × 45 minuten.
Heren Scheidsrechters worden verzocht tijdig de competitieleider te berichten, ingeval zij verhinderd zijn. Adres competitieleider E. Palm, Langestr. 78.

BONDSOEFENING OP DONDERDAG 9 MEI 1940 DES NAMIDDAGS HALF VIJF OP HET TERREIN MUNDO NOBO VAN SPELERS DIE IN AANMERKING KOMEN VOOR PLAATSING IN HET BONDS ELFTAL.

Blauw shirt.

Grovell (S.U.B.T.)
A. J. Maduro (capt.) (S.U.B.T.) — E. Rosina (Scherpenh.)
H. Leers (J.Holl.) — P. Jansen (J.Holl) — E. Ruiz (S.U.B.T.)
Pietersz (S.U.B.T.) — J. Ramirez (J.Holl.) — Panneflek (R.C.C.) — G. Pardo (J.Holl.) — Bernabella (S.U.B.T.)

SCHEIDSRECHTER: BRAKKE

Rampenburg (J.Holl.) — Jansen (S.U.B.T.) — C. Bosch (S.U.B.T.) — Royer (Volhard.) — Stomp (Transvaal)
M. Hernandez (S.U.B.T.) — G. Rosario (R.C.C.) — L. B. Isidoroa (Volhard.)
C. Prince (R.C.C.) — A. Sentiago (capt.) (J.Holl.)
V. Senior (J.Holl.)

Wit shirt

RESERVES:

A. de Koop	Transvaal
H. Royer	Hercules
Atalida	Hercules
Meulens	R.C.C.
E. Leonora	Jong Holland
Bakhuis	S.U.B.T.
Troeman	Jong Holland
Jandroep	S.U.B.T.
Rondijk	Volharding.

SCHORSING:

De speler L. CASPER van de **V.V. „TRANSVAAL"** is ingaande 27 April 1940, voor een jaar geschorst van deelname aan alle wedstrijden in C.V.B. verband of als scheidsrechter voor zulke wedstrijden op te treden.

De speler S. DORWELL van de **V.V. „TRANSVAAL"** is ingaande 27 April 1940, geschorst van deelname aan 5 wedstrijden van Transvaal in de A-Klasse competitie, met verdere verbod om gedurende die tijd in welke andere wedstrijd dan ook in C.V.B. verband uit te komen of als grensrechter te fungeren.

De tijdelijke schorsing van de speler W. GOEDHART van **„TRANSVAAL"** is met ingang van heden opgeheven.

De speler J. HASETH van de **V.V. „HERCULES"** is ingaande 27 April 1940 geschorst van deelname aan 5 wedstrijden van Hercules in de A-Klasse competitie, met verdere verbod om gedurende die tijd in welke andere wedstrijd dan ook in C.V.B. verband uit te komen of als grensrechter te fungeren.

De speler J. HUDSON van de **V.V. „HERCULES"** is ingaande 27 April 1940 geschorst van deelname aan 2 wedstrijden van Hercules in de A-Klasse competitie, met verdere verbod om gedurende die tijd in welke andere wedstrijd dan ook in C.V.B. verband uit te komen of als grensrechter te fungeren.

De spelers R. JANSEN en A. EVERTSZ van de **V.V. „HERCULES"** idem als J. Hudson.

De tijdelijke schorsing van de speler G. CURIEL van de **V.V. „HERCULES"** is met ingang van heden opgeheven.

HET BESTUUR.

STALIN.

Zeven millioen slachtoffers in twintig jaar tijd.

Op de 21ste December van het jaar 1879 werd in een stadje van Georgië Joseph Vissarionovitch Djoegaschwili geboren, van wien niemand toen gezegd zou hebben, dat hij eens zo'n grote, maar tevens zo'n tragische rol in de wereldgeschiedenis zou spelen. Nu zijn zijn haren al grijs geworden, rimpels liggen over zijn gelaat, zijn stem is mat en moeilijk te verstaan, maar desniettegenstaande ziet hij er nog uit als een man in de bloei van zijn jaren.

Deze staatsleider over een gebied meer dan 170 millioen mensen leidt een rustig leven in het Kremlin. Hij eet veel vlees, drinkt tamelijk wat Georgische wijn, en rookt bijna altijd een pijp, zelfs bij de parades op het Rode Plein. En over het algemeen zwijgt hij. Hij is geen redenaar, en slechts zelden vertoont hij zich in het openbaar, en zijn toespraken lijken meer op rapporten dan op redevoeringen.

Hij werkt hard, soms 18 uren per dag, en slechts nu en dan tracht hij zich te ontspannen door een filmavond, of door een partijtje schaak te spelen. Maar het weekend brengt hij altijd door in zijn landhuis bij Moskou.

Het intieme leven.

Over het intieme leven van Stalin is niet veel bekend. Hij heeft een zoon **van zijn eerste vrouw en een zoon en** dochter van zijn tweede vrouw. De Russische pers spreekt slechts zelden over de familie van Stalin en er werd slechts een uitzondering gemaakt, toen hij enkele jaren geleden zijn moeder bezocht. Alle bladen brachten toen uitvoerige reportages over het bezoek van Stalin aan Tiflis, hoe hij daar wat Russische zoetigheden gebruikte bij zijn moeder en hoe hij een potje met deze lekkernijen onder zijn mantel meenam......

Men kent de jeugd van Stalin. Hij was de zoon van een boerenfamilie, en werd in de leer gedaan bij een touwslager. Hij had echter een goed verstand en zo vond hij een plaats op het orthodoxe priesterseminarie van Tiflis.

Maar hier op het seminarie openbaart zich reeds de ware geaardheid van Joseph Djoegaschwili. Hij las revolutionnaire boeken, organiseerde een sociaal-democratisch comité. De directeur van het seminarie kreeg hiervan kennis en hij liet een onderzoek instellen, dat zo bezwarend was, dat Joseph van het seminarie werd weggestuurd.

Daarna werd hij lid van een marxistische vereniging in Georgië, hij werd gevangen genomen en naar Siberië verbannen, verschillende malen echter wist hij te ontsnappen en nu pleegde hij verschillende roofovervallen op treinen en rijtuigen, waarmede geld werd vervoerd. Hij werd echter niet om eigen profijt bandiet; met het geroofde geld steunde hij de revolutionnaire beweging. Hij verkondigde de revolutie, richtte een geheim blad op, publiceerde marxistische vlugschriften en kwam zo in aanraking met Lenin en Trotzky.

Toen de Russische revolutie van 1917 uitbrak, was Stalin — deze naam had hij zichzelf in het begin van zijn revolutionnaire activiteit gegeven — nog maar een heel klein personnage in de rij der Marxistische grootheden.

Onder Trotzky werd Stalin een van de ondergeschikte leiders van het Rode Leger, maar hij onderscheidde zich door militaire talenten en door de vakkennis in het „uitroeien" van tegenstanders.

Enige tijd later bleek hij tevens een goed organisator te zijn en zo beklom hij de ladder van de Sovjet-roem. Lenin bood Trotzky toen een betrekking aan als Secretaris van de Communistische Partij, en Trotzky maakte toen de grootste fout van zijn leven, door te weigeren. Stalin aanvaardde het aanbod wel, en toen Lenin ernstig ziek werd, was Stalin een van de drie mannen, die over Rusland heersten.

Hij ontdeed zich van de twee anderen, om dictator te worden over het Sovjet-Rijk. Stalin regeert zonder officiële titel. Feitelijk is hij niets meer en niets minder dan een van de vijftien secretarissen van de Communistische Partij. Deze secretarissen worden door de Partij gekozen, maar Stalin wist te bewerken, dat hij de keuze kon regelen.

Toen Lenin in zijn laatste levensdagen de partij waarschuwde voor de regering van Stalin, was er niets meer aan te doen. Stalin was en bleef heer en meester over het honderd millioenenvolk.

Erger dan Iwan de Verschrikkelijke.

Stalin is uitermate wreed, en daarin stelt hij zelfs de wreedste Tsaren nog in de schaduw. Millioenen mensen zijn van honger omgekomen, omdat de oogst tengevolge van de maatregelen van Stalin mislukte.

Het is bekend, dat de Engelse Lady Astor hem eens een bezoek bracht en hem vroeg: „Hoe lang zult gij nog voortgaan met het doden van mensen?" En Stalin antwoordde hierop: „Zolang dat nodig zal zijn."

Stalin kan roemen op een tragisch record; zijn regering heeft in twintig jaar tijd niet minder dan zeven millioen mensen geslachtofferd.

Schoon, Schoner, Schoonst....

Schoon is 't als na een tijd van storm en regen,
Van Sneeuwjacht, en van strak bevloerden vloed...
De gouden zon — opnieuw ten troon gestegen —
En sneeuw èn ijs doet smelten voor haar gloed;
De lente — ontwakend — vóór ons allerwegen
Een bloemtapeet uit 't niet verrijzen doet...
Als door het woud — dan wederom herboren,
Opnieuw weerklinkt 't gezang der voog'len koren.

Maar schoner is 't, wanneer een nieuw jong leven
Dat onbewust in moeders armen ligt,
Opeëns — door ene onzichtbr'e macht gedreven —
Het starend oog op moeders ogen richt...
De beide mollige armpjes opgeheven,
Met 't eerste lachje op 't blozende aangezicht
Doet blijken, dat het kind op de eigen stonde
Met 't eerst gekraai, zijn moeder heeft gevonden.

O, 't is zo schoon, wanneer de stormen gieren,
De oceaan zijn woeste psalmen speelt,
Als pluimen schuim der golven kruinen sieren,
En 't bliksemvuur de zwarte wolken deelt...
De snelle zeilers daarna lustig zwieren
Wanneer de storm zijn rol heeft afgespeeld —
En 't schip — in plaats van hulpeloos te stranden —
Toch nog in veilige haven komt belanden.

Maar schoonste is wel, wanneer de stormenvlagen,
Die, teisterend het arme mensenhart
— Van 't anker zijner Hope afgeslagen —
In twijfel en in wanhoop heeft verward...
... De Vredesengel weder op komt dagen,
Die balsem weet te druppen op zijn smart.
Dat hart opnieuw — berouwende zijn zonden —
Zijn hoogste goed ..de Vrede" heeft hervonden.

Het kroonprinselijk paar van Denemarken.

Winston Churchill is ere-commandant van de Hulpluchtvaart in Engeland. Hier ziet men hem gereed om een inspectietocht te beginnen.

Deze helpsters van de ambulance in Engeland, zijn uitgerust met speciale kleding, welke het doordringen van gassen belet.

Herbert Böhme speelt de hoofdrol in de nieuwe Duitse film over Robinson Crusoë. Hier ziet men hem op een rots, starend over de Oceaan.

De Duitse Zeppelin „LZ 130", een zusterschip van de verongelukte „Hindenburg" op een proefvlucht boven Berlijn.